

**Gideon
Samson** over
Derk Visser:
Drama Queen

Dit was het jaar van de diversiteit. Het jaar van inclusiviteit. Van kinderboeken met niet-witte hoofdpersonen, met fietsbandplakende moeders, met kinderen van twee vaders en met Fatima en Jan-Willem die samen een avontuur beleven. Tenminste, daar werd dit jaar harder dan ooit om geroepen. Ik schrijf kinderboeken, en ik heb het er een beetje moeilijk mee. Aan de ene kant juich ik alle variatie van harte toe, aan de andere kant voelt het soms ook zó geforceerd. Ah, denk ik tijdens het lezen dan, daar heb je weer het vriendje dat Mohammed heet, de oom die homo is of de oppas die een hoofddoek draagt. Ze zijn er wel, maar ik geloof niet in ze. Toch is er hoop, en die hoop heet

Derk Visser. Hij schreef *Drama Queen*, een jeugdboek over een lesbisch meisje met ADHD in een achterstandswijk. *Say what?!* Maar dat is het 'm nou juist. Visser weet het zo op te schrijven dat het daar helemaal niet over gaat. Niet in de eerste plaats. *Drama Queen* gaat bovenal over het leven en de liefde. En waar dat leven zich afspeelt en wat voor soort liefde dat is, lijkt meer bijzaak. Visser krijgt dat voor elkaar omdat hij een bijzonder goede schrijver is. Zijn personages gedragen zich waarachtig, zijn oog voor detail is grandioos en zijn dialogen spatten van de bladzijden af. Visser schreef waar dit jaar om gevraagd werd. *Drama Queen* is divers en inclusief, zonder dat het divers en inclusief wil zijn.